

**DAVIDS ZALVING ALS TYPE VAN DE ONTDEKKING
WIE DE UITVERKORENEN ZIJN**

Preek over 1 Samuël 16:12: „*En de Heere zeide: „Sta op, zalf hem; want deze is het”.*”

door

C. H. Bouwman

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2005**

DAVIDS ZALVING ALS TYPE VAN DE ONTDEKKING WIE DE UITVERKORENEN ZIJN

1 Samuël 16 : 12: „*En de Heere zeide: „Sta op, zalf hem; want deze is het”.*

Samuël werd naar Bethlehem gezonden, om het voorwerp van Gods verkiezing te ontdekken. Dit zou een zeer moeilijke taak geweest zijn, indien God, Die hem zond, hem niet ook vergezeld en met de zekere stem der ingeving tot hem gesproken had, zodra het gekozen voorwerp voor hem stond.

Broeders! het is noch uw taak, noch de mijne, te gissen wie Gods uitverkorenen zijn. Alleen dán, wanneer wij in iemand de duidelijke schriftuurlijke kenmerken van een levend geloof in Jezus Christus zien, kunnen wij met zekerheid van de zodanige zeggen: „Zie hier een uitverkorene”. (1 Thess. 1 : 3, 4.) Hetgeen in de raadsbesluiten der eeuwigheid, voor de grondlegging der wereld geschiedde, is verborgen in Gods hart. Wij mogen niet nieuwsgierig indringen, daar waar de deur door de hand van Gods Wijsheid gesloten is. Evenwel wordt er in de prediking van het Woord een ontdekking gedaan van Gods geheime verkiezing. Wij prediken het Evangelie aan alle schepsels onder de hemel; wij verkondigen Gods bedreigingen en beloften aan iedere zondaar, en roepen uit: „Ziet op Jezus, en wordt behouden, alle gij einden der aarde!”

Dat Evangelie is uit zichzelf, door God de Heiligen Geest, de onderscheider van de uitverkorenen van God, wanneer zij de levendmakende kracht ervan ondervinden en zij uit de geestelijke dood opgewekt worden. Het Evangelie is een wan, die, terwijl zij het kaf wegdrijft, de tarwe op de vloer achterlaat. Het Evangelie is als het vuur van een goudsmid en de zeep van een voller, omdat het alles wat vreemdsoortig en zonder waarde is, wegneemt, maar het kostbare en het zuivere openbaart.

Als evangeliédienaars hebben wij geen ander middel om Gods heiligen te onderscheiden en het kostelijke van het onreine af te zonderen, dan de getrouwe prediking van de waarheid, zoals die in Christus Jezus is, en de waarneming van de uitwerkingen op die prediking.

Wat onszelf betreft, wij kunnen onze eigen roeping en verkiezing ontdekken en vastmaken. Paulus zeide tot de Thessalónícensen, *dat hij hun verkiezing van God wist*. Wij kunnen de verkiezing van andere mensen tot op een zeer hoge trap van waarschijnlijkheid door hun gedrag en hun omgang ontdekken. Van onze eigen verkiezing kunnen wij zelfs onfeilbaar verzekerd zijn *door de getuigenis van de Geest in ons binnenste, dat wij uit God geboren zijn*. Indien ons hart vernieuwd is door de Geest; indien wij nieuwe schepselen in Christus Jezus geworden zijn; indien wij met God verzoend en van dode werken verlost zijn, dan kunnen wij weten, dat onze namen geschreven waren in het boek des levens des Lams vóór de grondlegging der wereld.

Hedenmorgen wens ik te spreken over de wijze, waarop wij de uitverkorenen kunnen ontdekken, waarbij wij de zalving van David enigmate tot onze gids maken.

1. Allereerst wens ik u opmerkzaam te maken op de verwondering van allen, toen zij bevonden dat David, de minste in het huis van zijn vader, het voorwerp was van de keuze des Heeren tot koning over Israël.

2. Dan zullen wij uw aandacht inroepen voor: Het teken der uitverkiezing; het geheime merkteken, dat de Heere te zijner tijd op de gekozenen stelt.

3. Het derde punt is een zeer gewichtig; het is een punt van openbaarmaking; of de wijze waarop de uitverkiezing van God openbaar gemaakt wordt aan onszelf en aan anderen.

1. Allereerst wens ik u opmerkzaam te maken op de verwondering van allen, toen zij bevonden dat David, de minste in het huis van zijn vader, het voorwerp was van de keuze des Heeren tot koning over Israël.

Let wel, dat *zijn broers* er geen denkbeeld van hadden, dat David verkozen zou worden. Deze gedachte was nooit in hun hart opgeklommen. Indien hun de vraag gedaan werd: „Wie van u zal ooit tot het koningschap geraken?” Dan zouden zij één van hun zevenen uitgekozen hebben, maar David stellig voorbijgegaan zijn. Het schijnt, dat hij ten enenmale door zijn broeders veracht werd. Eliab voegde hem later bij zijn komst in het eikendal op toornige toon toe: „Ik ken uw vermetelheid, en de boosheid uws harten wel; want gij zijt afgekomen, opdat gij den strijd zaagt.” 1 Sam. 17 : 28. Deze wijze van spreken was waarschijnlijk de gewone manier, waarop hij zijn broer aansprak. Ik veronderstel, dat David zo wat op zichzelf gestaan zal hebben. Mogelijk waren de spelen van het zevental dikwijls van dien aard, dat David er niet in delen kon. Hij was geen makker van hen. Indien zij te eniger tijd een onrechtvaardige daad begingen; (en wie mag dit van een gezelschapskring van zeven jongelingen in den bloei van hun jeugd niet vrezen?) indien zij de genietingen van dit leven dapper najaagden, en de wet huns Gods uit het oog verloren; mogelijk opzettelijke zonden begingen, - *indien* dit zo was, dan volgde David ongetwijfeld het voorbeeld van Jozef na, en trad als bestraffer onder hen op. Met het gevolg dat hij zich dan ook zeker hun verachting op de hals gehaald zal hebben.

Hij was met zijn kudde op de bergrug, wanneer zij zich vrolijk maakten met de wijn; zijn boek en zijn harp waren zijn troost; overpeinzingen waren zijn vermaak, en zijn God was zijn beste Gezelschap. Maar van zijn broeders weten wij niet, of zij vermaak vonden in Goddelijke dingen. Hij kon dan, evenals onze Heere, zeggen: „Om uwentwil draag ik versmaadheid, schande heeft mijn aangezicht bedekt; ik ben mijnen broederen vreemd geworden, en onbekend aan mijner moeders kinderen”. (Ps. 69: 8, 9.) Evenals Jozef, was hij wellicht „de dromer” van het gezin in de schatting van de overigen. Zij hielden hem misschien voor een dweper, wanneer hij de hemel aanschouwde. Zij noemden hem overdreven vroom (zo niet dwaas), wanneer hij Gods wet dag en nacht overpeinsde.

Nu, geliefde vriend! tot wie ik mij heden wend, u kunt één van degenen zijn, op wie God met een oog der liefde van voor de grondlegging der wereld neergezien heeft, en toch kunt u in het gezin, waartoe u behoort, over het hoofd gezien en vergeten worden. Uwe eigen broers hebben zich een zeer laag denkbeeld gevormd van uwe bekwaamheden, en koesteren een volkomen verachting jegens de zonderlingheid van uw karakter. U bent als een gespikkelde vogel onder uw eigen familie. U kunt niet genieten wat zij genieten; uw beminnen en uw verlangens bpen door een geheel ander kanaal dan het hunne.

Laat hun versmading uw hart niet breken. Gedenk dat David zich eens in uw toestand

bevond, en dat er vóór David een Jozef was, op wiens hoofd de zegeningen van de hemel middellijk neerstreamden, hoewel ook hij van zijn broederen gescheiden was. Zo kan de rijk makende gunst van Boven ook op u rusten; want de Heere ziet niet zoals de mens ziet. De verworpenen onder de mensen zijn dikwijls de geliefden van de Heere.

Pijnlijk is het, te bemerken, dat *David's vader geen denkbeeld had van Davids uitnemendheid*. Een vader heeft natuurlijk meer liefde voor zijn kind dan een broer voor zijn broer, en dikwijls is het jongste kind de lieveling. Maar David schijnt de teergeliefde van zijn vader niet geweest te zijn. Jesse noemt hem het laatst, en (indien ik het woord, dat hij in de grondtaal gebruikt, goed begrijp) dan geeft dit iets meer te kennen dan dat David de jongste was; hij was de minste in achting van zijn verkeerd oordelende vader. Het is vreemd, dat hij overgeslagen werd, toen de anderen tot het feest genodigd werden. Ik kan Jesse niet van schuld vrijpleiten in te verzuimen zijn zoon te roepen, terwijl dat feest een bijzonder godsdienstig feest was. Bij een offerande moesten allen tegenwoordig zijn. Toen de profeet kwam, mocht niemand wegblijven, en echter werd het niet de moeite waard geacht David te roepen. Hoewel men gedacht zou hebben, dat een herdersknecht op de schapen moest passen als het hele gezin bijeen kwam bij zo'n plechtige gelegenheid, was het toch merkwaardig dat niemand van de zeven broers van David in het veld werd gelaten, dan alleen *David*. Die liet men achter.

Soms gebeurt het (maar o, hoe verkeerd!) dat één in het gezin voorbijgezien wordt, zelfs door de vader, *zélfs in zijn verwachtingen en gebeden*. De vader schijnt te denken: „Het moge God behagen Willem en Maria krachtadig te roepen en te bekeren; en ik vertrouw van Zijn Voorzienigheid, dat wij Jan tot een eer voor ons zullen zien opgroeien; maar wat Piet en Saartje betreft, nee, ik weet niet wat er van hen zal worden.” Hoe dikwijls moeten ouders belijden dat zij verkeerd oordeelden, en dat die éne op wie zij het zwarte merk stelden, naderhand de blijdschap en de troost van hun leven geworden is. Dat die hen meer reden tot tevredenheid geschonken heeft dan al de anderen samen genomen.

Bent u zó'n jongen of meisje? Ben je pijnlijk bewust, dat je een karig deel hebt in het hart van je ouders? Wees hierover niet terneergeslagen, mismoedig of verdrietig. Je ondergaat hetzelfde lot, dat David vóór je onderging, Nu, als hij, de begunstigde knecht van God, de man naar Gods eigen hart, zich in zijn toestand kon schikken, wees dan ook nederig om er in te blijven. Want indien ook je vader en je moeder u verlaten, als de Heere u aanneemt, zal Hij u beter zijn dan de beste ouders.

Het blijkt ook klaar, dat *Samuël, Gods knecht, in het eerst geen denkbeeld had van Davids verkiezing*. De broeders traden één voor één tevoorschijn, en Samuël was, wat zijn menselijk oordeel betrof, gereed om ieder ander te kiezen, maar niet David. Een dienstknecht van God, wanneer hij werkelijk van God geroepen en gezonden is, heeft een vurige begeerte in zijn ziel om Gods uitgekozenen uit hun verborgen staat tevoorschijn te brengen. Zijn oog is snel, om de eerste tekenen van genade in een vernieuwde ziel te onderscheiden.

Maar soms bedriegt de christenleraar zich. Hij gaat te rade met vlees en bloed, en kiest Eliab, de man met *een knap voorkomen*, wiens edele houding iets buitengewoons schijnt aan te duiden. De gaven van uiterlijke bevalligheid worden dikwijls strikken in plaats van zegeningen. „De bevalligheid is bedrog en de schoonheid is ijdelheid”, Spr. 31 : 30. Het is een waarheid, „dat de Heere geen welgevallen heeft aan de benen des mans”, Ps. 147: 10. De Heere heeft Eliab niet gekozen.

Vervolgens zal de leraar op *maatschappelijke stand* acht geven, en wanneer hij iemand van een hoge staat blijmoedig naar het Evangelie ziet luisteren, dan is hij zeer gereed om te denken: „Gewis, *dezen* heeft de Heere gekozen. Maar hoe dikwijls zijn dezulken slechts trekvogels in onze vergadering, die nooit lang genoeg vertoeven, om hun nest in het heiligdom te bouwen. Enkel nieuwsgierigheid brengt hen hierheen, en enkel nieuwsgierigheid brengt hen weer ergens anders. Zeker, de Heere heeft deze Abinadabs niet dikwijls uitgekozen.

Voorts zijn er weer anderen *zó goed opgevoed*, dat zij, wanneer het woord gepredikt wordt, de stijl waarden, waarin de preek gedaan wordt, dezen er zulke goede leringen uit opmaken die *zó* gegrond zijn, dat de preker geneigd is om te zeggen; „Gewis, deze heeft de Heere gekozen!” Maar toch, hoe dikwijls zijn de geletterden te hoogmoedig om de eenvoudigheden van Christus te geloven, en draaien de wereldwijzen het Evangelie de rug toe, omdat het nauwelijks verfijnd genoeg is voor hun smaak!

Soms houden wij ons verzekerd, dat wij *nu* de rechte man uitgevonden hebben. Wij zijn bekoord door *de natuurlijke beminnelijke inborst* van deze toehoorder, en worden ingenomen door de teerheid en de vatbaarheid van zijn geest voor godsdienstige indrukken. Maar wij worden toch weer teleurgesteld. Menige beminnelijke bloesem wordt nooit vrucht, en hoopgevende bten blijken vaak toch geen planten van des Heeren rechterhand te zijn. Daarom worden zij uitgerukt.

Nu en dan horen wij ook zulke *verwonderlijke gesprekken* over de godsdienst, dat wij nu besluiten: „Thans hebben wij de uitverkorenen des Heeren gevonden”. Wij hebben jonge mannen vrome uitdrukkingen horen gebruiken die een ongewone diepte van geestelijke kennis aan de dag schenen te leggen. Wij hebben deze jongens horen bidden, en hebben hunne grote gebedsgaven bewonderd. Zij hebben in godsdienstige vergaderingen met een vloed van woorden gesproken, zodat ons hart zei: "Gewis! *dezen* heeft de Heere verkozen!" En toch zullen mijn broeders in de dienst u zeggen, dat van al die hoopgevendenden waarmee zij in aanraking kwamen, slechts weinigen doorslaande blijken van ware hartsverandering vertoonden. Inmiddels is juist degene, die wij over het hoofd zagen, - de minste in de vergadering - de David geweest, op wie Gods zegening viel.

O, sommigen van u hebben al tien jaar naar ons woord geluisterd, en telkens opnieuw ontving u indrukken, en nog bent u onbekeerd! Vaak dachten wij, dat u de uitverkorene van God moest wezen, wanneer wij uw tranen en uw gevoelige aandoeningen waarnamen; maar tot hiertoe mist u ieder bewijs van uitverkoren te zijn. Aan de anderen kant is er een dronkaard en een hoer dit bedehuis binnengekomen, en de machtige genade van God heeft hen bekeerd, zodat zij zich thans verheugen in de volle vergeving van hun zonden, „terwijl gij nog zijt in een bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid”. Hoe gadeloos is Gods vrijmacht! Hoe „onnaspeurlijk zijn Zijne wegen!” De allerarmsten, de ongeleerdsten, de geringsten en de vuilsten, de dwazen, de zuigelingen, ja „hetgeen niets is” kiest Hij, opdat Hij hetgeen „iets” is tot niet make, opdat „geen vlees voor Hem zou roemen”.

Het treft mij, dat er één persoon was, die zich *meer* verwonderde dan Davids broeders, dan zijn vader, ja dan de profeet, toen hij gezalfd werd, en die persoon is **David zelf**. Hij was een wonder voor velen; maar voornamelijk voor zichzelf. Hij had met God alleen gemeenschap geoefend onder de bomen. Hij had Jehovahs lof in de woestijn, waar hij zijn schapen weidde, bezongen, en de wouden doen weergalmen van de tonen van zijn harp, maar nooit had hij gedroomd, dat hij koning worden zou. Indien een profeet tot hem had gezegd: „De Heere zal u van de schaapskooi nemen,

van achter de schapen, dat gij een voorganger zult zijn over Mijn volk, over Israël, en Hij zal met u zijn overal waar gij gaan zult, en al uw vijanden voor uw aangezicht uitroeien, en u een grote naam maken, als de naam der groten die op de aarde zijn”, dan zou hij uitgeroepen hebben: „Wie ben ik, o, Heere! en wat is mijn huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt? Is dit naar de wijze der mensen, o Heere God?”

Aldus, lieve vriend! kunt u waarlijk een kind voor God zijn, maar nog geen inzicht hebben in de hoog en edele roeping, waartoe God u verordineerd heeft. Uw bevend geloof heeft de hand gelegd op het hoofd van Jezus, en u vertrouwt dat uw zonden u vergeven zijn; maar voor alsnog kent u de grootheid en de waardigheid niet, waartoe het geloof ieder erfgenaam des hemels verheft. Laat mij nu een woord in uw oor fluisteren, een woord, belangende uw tegenwoordige grootheid en de heerlijkheid, die nog in u zal geopenbaard worden: „Geliefden! *nu* zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.” 1 Joh. 3 : 2. Gij zijt gerechtvaardigd door het geloof, en gij hebt vrede bij God. Weet u dan niet, dat „Hij dien, die Hij gerechtvaardigd heeft, ook heeft verheerlijkt?” U zult zeker verheerlijkt worden. (Rom. 8 : 3.) Weet u waarom? Het is omdat u „uitverkoren zijt naar de voorkennis van God den Vader, en de heiligmaking des Geestes, tot gehoorzaamheid en besprenging des bloeds van Jezus Christus”. 1 Petrus 1 : 2. Ja, arme sidderen gelovige, de gedachten van God over u waren gevormd eer de sterren in hun loopkringen gesteld werden. Jehovah-Jezus schreef uw naam op Zijn hart en graveerde die in Zijn handpalmen, eer de hemelen uitgebreid werden. Wees goedsmoeds, er is een koninkrijk voor u! De „gewisse weldadigheden Davids” (Jer. 55) hebben u verordineerd om te overwinnen en in Jezus' troon te zitten, gelijk Hij overwonnen heeft, en met Zijn Vader gezeten is in Zijn troon”, (Openb. 3 : 21.) „Zijt goedsmoeds voortaan; want het is uws Vaders welbehagen, u het koninkrijk te schenken.”

Mij dunkt, ik zie u geheel verbaasd en u zegt: „Hoe kan het zijn? *Ik* van God verkoren? Mijn zonden, mijn grote zwakheden, mijn twijfelingen, mijn onvruchtbaarheid in de dienst van God, de koudheid van mijn hart, al deze dingen doen mij treuren. Kan het wezen, dat *ik* tot een koninkrijk verordineerd ben? Ja, zeker; laat uw geloof de waarheid aangrijpen, en ga blijmoedig uw weg! Gedenk, mijn vriend! dat het er niet op aankomt, wat uw maatschappelijke betrekking is. U kan het voorrecht des koninkrijks te beurt vallen, om het even of u een voornaam persoon bent, dan wel tot de *zogenoemde* geringen of „de gewone” stand behoort. David was maar een schaapherder, en toch werd hij tot de troon verheven, en dat zal ieder gelovige worden. Al is het, dat u onbekend en in een donkere hoek voortleeft, ja de kleinste en de minste bent in uws vaders huis, toch is het zeer goed mogelijk, dat u een kindsplaats in het hart van God hebt. U kunt behoren tot degenen, wier namen nergens elders dan in de geboorteregisters van de „burgerlijke stand” bekend zijn, en van uzelf denken, dat u met *minder* nog dan één talent bedeed zijt; u kunt uzelf houden voor een worm en geen man, zoals David in Psalm 22. En met Asaf (Ps. 73) zeggen: „Ik was een groot beest bij U”, en toch mag u bedenken, dat de wonderbare uitverkiezing van God kan neerbuigen van de hoogste troon der heerlijkheid, om een bedelaar van de mesthoop op te heffen en hem onder vorsten te stellen.

2. Nu zullen wij uw aandacht inroepen voor: ***Het teken der uitverkiezing; het geheime merkteken, dat de Heere te zijner tijd op de gekozenen stelt.*** Hiermee wend ik mij vooral tot u, die uzelf voor Gods uitverkorenen houdt, opdat ge uzelf mag beproeven.

Op de bestemde tijd ontvangt ieder uitverkoren persoon het zegel der genade. Dit zegel is een nieuw hart en een rechte geest, volgens Psalm 51 *een rein hart en een vaste geest*. Laten alle mensen verstaan, dat het nieuwe hart het bijzonder zegel is van de Almachtige, het *cachet* (familiestempel) van de Koning der koningen. De mensen zien op het uitwendige voorkomen, als het teken van genade. God ziet op het hart als het teken van Zijn keus. Wij moeten niet veronderstellen dat David tot de zaligheid verkoren werd wegens de natuurlijke goedheid van zijn hart. Want zelf zegt hij ons, dat hij „in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen was.” Maar wij willen graag toestemmen dat, toen God zijn hart vernieuwd had als het werk van Zijn soevereine genade, Hij aan David gaf een goedheid van hart, een bevoegdheid voor het koninkrijk. Dit is evenals de genade een geschiktheid voor de heerlijkheid is. Maar de rechtvaardigheid van hart zélf was de gift van soevereine genade. Dit was het uitwissel en niet de oorzaak van de oorspronkelijke en eeuwige verkiezing, waarin de Heere David tot een voorwerp koos. Wij zijn niet van voornemen de reden van Gods uitverkiezing te beredeneren. Niemand versta ons verkeerd; daar weten wij niets van. Wij geloven dat God met wijsheid kiest; maar Hij kiest om redenen aan ons mensen onbekend, om redenen, welke door ons waarschijnlijk niet verstaan zouden kunnen worden. Al wat wij weten, is: „Ja, Vader! want alzo is geweest het welbehagen voor U.” (Matth. 11 : 26). Thans spreken wij over de wijze, waarop God Zijn uitverkorenen verzegelt en onderscheidt, *nadat* Zijn genade in hen gewerkt heeft. Zij worden onderscheiden, doordien zij een hart verkrijgen, hetwelk verschilt van het hart zoals ieder mens dat van nature omdraagt. Zij krijgen een hart, dat gereinigd is door het geloof. (Hand. 15 : 9.) Mogen wij bekwaam gemaakt worden zo te ontdekken, of wij onder hen behoren!

En kunnen wij deze kenmerken alsnog bij ons niet vinden, dán naar Jezus gevloeden op Zijn roepstem: „Wendt u naar *Mij* toe, wordt behouden, o alle gij einden der aarde.” En: „Wie tot *Mij* komt, zal Ik geenszins uitwerpen”. (Jes. 45 : 22; Joh. 6 : 37.)

(1) Welk soort hart had David? Dit kunnen wij uit zijn Psalmen opmaken. Van al zijn Psalmen kunnen wij niet bepalen, *wanneer* zij geschreven werden; maar indien enige in zijn jeugd geschreven werden, dan is de drie en twintigste er één van. Dat schone herdersgedicht opent voor ons een venster in het hart van David. Laat ons er doorheen zien, en wij zullen weldra ontdekken, dat hij *een gelovig hart* had. Hoe lieflijk is de volzin: „De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken”. Gelukkige David! Hij had al zijn behoeften en zorgen opgesomd. Hij wist dat hij vergeving van zonde behoefde, ook genade om hem voor het kwade te bewaren, wijsheid om hem op de gevaarlijkste paden der jeugd te geleiden, om hem te ondersteunen in iedere strijd, die hem te wachten stond. Maar in plaats van op zichzelf of op zijn vrienden te zien, keert hij zich van al het geschapen goed tot God en zegt door het geloof: „De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken!” Zie hier een sterk bewijs voor iemands verkiezing van God.

Geliefde vriend! berust u in God in ieder opzicht? Vertrouwt u Hem *al* uw belangen toe, en heeft uw hart alle vertrouwen op zichzelf opgegeven? „Die op zijn hart vertrouwt, is een zot”, Spr. 28 : 26. Heeft uw hart alle vertrouwen op uw naaste afgelegd? Want: „Vervloekt is de man, die op een mens vertrouwt, en vlees tot zijn arm stelt”. Jer. 17 : 5. Hebt u de ledigheid van uw *eigen* doen, willen, wensen en bestaan gezien? Hebt u de Heere, zoals Hij zich in de Schrift openbaart als Vader, Zoon en Heilige Geest, tot uw „eenig al” genomen? Indien u zo vertrouwt, dan behoeft u niet aan uw eigen uitverkiezing te twijfelen. Want als God in uw hart ziet, dan ziet Hij in uw geloof het symbool en teken van Zijn oppermachtige genade. Nooit

was er een eenvoudig geloof in Hem, of Zijn hand is er aan het werk geweest, en Zijn hart had zulken tot het ten eeuwig leven geordineerd.

(2) Wanneer wij de Psalm lezen, bemerken wij dat Davids hart ook een *peinzend hart* had. Let op de woorden: „Hij doet mij nederliggen in grazige weiden: Hij voert mij zachtjes aan zeer stille wateren”. Elders schrijft hij: „Mijne overdenking van Hem zal zoet zijn”, Ps. 104 : 34. Bijna het hele boek der Psalmen, hetwelk Davids leven is beschreven in dichterlijke trekken, bewijst dat hij zich veel overgaf aan peinzen over hemelse dingen. Alleen op de bergen, langs de kabbelende beken, overal waar hij de kudde leiden moest, richtte hij een altaar op voor zijn God, en maakte hij een bidvertrek voor zichzelf. Veel liefelijke omgang had er plaats tussen David en zijn God, waarvan Eliab niets wist, en waarin Abinadab zich niet kon begeven. Leest de 119^e Psalm, en u zult zien, dat hij voor zichzelf al de zegeningen won, welke hij door inspiratie in de 8ste Psalm bezong. Hij bepeinsde de wet van zijn God dag en nacht.

Geliefde vriend! Is dit bij u het geval? Wanneer uw gedachten vrij raken, vliegen zij dan, - evenals de duif naar haar hok - regelrecht tot God? Kunt u met David zeggen, dat Zijn woorden zoet zijn voor uw gehemelte? Is zelfs de Naam van God u dierbaar? Verlostigt ge u in Hem? Peinst u veel over de Persoon van Jezus Christus? Bedenk, dat u volgens uw gedachten uw staat kunt beoordelen. Maar indien uw hart Gods getuigenissen niet bepeinsd, dan mist u zeker een van de tekenen van de Goddelijke uitverkiezing. Want uitverkoren zielen worden in de bestemde tijd ertoe gebracht zich te verlustigen in de wegen en de woorden van God.

(3) Ga verder met de Psalm, en mij dunkt u zult getroffen worden door het *nederige hart*, hetwelk David had; want nergens prijst hij zichzelf: „*Hij* voert mij aan zeer stille wateren, *Hij* verkwikt mijn ziel”. Zie, hij heeft geen kroon voor zijn eigen hoofd, de kroon is alleenlijk voor de Machtige, die zijn Herder is. Zijn ziel was in zijn pen toen hij schreef: „Niet ons, niet ons, o Heere, maar Uw naam geeft eer!” David was niet zo'n pronkende pauw die niet tevreden kan zijn als niet aller ogen op hem zijn gericht. Hij zong Gods lof, zoals de nachtegaal zingt in het duister, wanneer geen menselijk oog hem ziet, geen oor hem hoort. Hij was tevreden met ongezien te bloeien, wetende dat de liefelijke geur, die uit een vernieuwd hart opstijgt, zich niet in de lucht verliest. Hij was tevreden met God alleen als zijn Herder, en hij begeerde niet de hoge dunk van mensen. Hoe hoog steeg hij niet voor zijn God, en toch hoe laag boog hij zich voor Hem! Hoe diep gevoelde hij zijn schuld aan Hem, Die hem alles gaf, en hoe ijverig schreef hij zijn zaligheid, heerlijkheid en sterkte toe aan Hem, Die van het eerste tot het laatste zijn Helper geweest was. Hij zou genot gevonden hebben in het vers, waarin Asaf van zijn lage staat gewag maakt: „Hij verkoos zijn knecht David, en nam hem van de schaapskooien, van achter de zogende schapen deed Hij hem komen, om te weiden Jakob Zijn volk, en Israël Zijn erfenis”. Ps. 78 : 70, 71. O, had ik een hart vrij van alle hoogmoed!

(4) Wij zouden ten enenmale te kort komen in de beschrijving van David, indien wij andere hoedanigheden oversloegen. Hij had een *heilig hart*. Bemerkt in dezelfde Psalm: „Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid om Zijns Naams wil”. David had geen lust in de ongerechtigheid; de mannen Belials deed hij ver van zich. „Wie bedrog pleegt, zal binnen mijn huis niet blijven; die leugens spreekt, zal voor mijn ogen niet bevestigd worden.” Ps. 51 : 7. Hij had het volk van God lief, hij noemt hen: „De heiligen, die op de aarde zijn, en de heerlijken in dewelke al mijn lust is”. De heiligheid, welke den huize Gods sierlijk is, was zeer beminnelijk in Davids oog. „Uw

woord is zeer gelouterd, en uw knecht heeft het lief". Ps. 119 : 140. Ik stem u toe, dat hij eens in een gruwelijke zonde viel; maar dat was een uitzondering op een gulden regel, zijn lust was heiligheid. De beste mensen zijn mensen op hun best, en daarom kunnen zij vallen. Maar o, hoe diep betreurde David tot zijn sterfbed toe het kwaad, waarin hij gevallen was! Hij was een man naar Gods hart, en zijn weg was in overeenstemming met de heiligheid ingericht.

(5) Ziet ook, welk een **dapper hart** in zijn borst sloeg. Waar zult u een dapperder man vinden dan David? „Uw knecht heeft zo den beuw als den beer geslagen; also zal deze onbesneden Filistijn zijn". 1 Sam. 17 : 36. Het is David die, terwijl het bukkende Israël uit de strijd vliegt, zich durft meten met de snoevende Filistijn en Israël verlossing aanbrengt. Hoort de moedige stem van de dappere jongen „Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild, maar ik kom tot u in den Naam van den Heere der heirscharen, den God der slagorden van Israël, dien gij gehoond hebt". 1 Sam, 17 : 4, 5. Hoe vrijmoedig was David in de meeste gevallen! Er waren tijden, dat hij 'evenals de kinderen van Efraïm zich omkeerde ten dage des strijds', bijvoorbeeld toen hij voor Achis de dwaas speelde, maar in andere gevallen was zijn ziel gezet tegen de vijanden des Heeren. Ofschoon hem een leger belegerde, zijn hart vreesde niet, ofschoon een oorlog tegen hem opstond, hierop vertrouwde hij, volgens Psalm 27. Hij droeg het harnas van onbezweken moed. In Psalm 23 getuigt hij ervan: „Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij, uw stok en uw staf die vertroosten mij".

(6) Laat mij u herinneren, dat hij **een zeer tevreden en dankbaar hart** had. Ik ken geen betere schilderij van David in de dagen van zijn jeugd dan die, welke Bunyan ons geeft van de herder, die in het dal der verootmoediging zong:

„Die beneden is behoeft voor geen vallen te vrezen;
Die laag is hoeft voor geen hoogmoed bang te zijn.
Die nederig is, God zal altoos tot zijn Leidsman wezen,
Ik ben tevreden met hetgeen ik heb, zij het veel of klein.
En bid de Heere om een tevreden hart.
Omdat Gij zulk een zalig spreekt in al zijn smart."

Hier volgt Davids uitdrukking van hetzelfde gevoelen: „Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht, tegenover mijne tegenpartijders. Gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende". Hij had al wat zijn hart begeren kon. Ik vertrouw, lieve vrienden, dat sommigen van ons nederig kunnen verklaren, dat wij zulk een hart bezitten als dit. O, dat mijn tong bekwaam zij om zonder bedrog te zeggen: „Ja, Heere, mijn ziel is tevreden met hetgeen U beschikt, wat ook Uw wil is, het zal mijn wil wezen!"

(7) Beschouw verder **de standvastigheid van Davids hart**. Hij zegt: „Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens, en ik zal ik het huis des Heeren blijven *in lengte van dagen*". Hij was niet een van zulke gewilligen, waar Bunyan van spreekt, die vertrok uit de stad des Verders, maar bij de eerste de beste tuimeling terugkeerde. Hij was geen Démas, bereid om zijn belijdenis te verzaken om deze tegenwoordige boze wereld te winnen. Maar al de dagen van zijn leven kleefde hij nauw aan de weg des Heeren, en bleef hij als een dienstknecht in Gods huis.

Door zulke tekenen bemerken wij onze **eigen** uitverkiezing. Ik wens dat God degenen, die van hunne uitverkiezing zo zeker zijn, zich soms wilden vernederen, om

zichzelf aan schriftuurlijke kenmerken te beproeven. Sommige Godgeleerden vertellen ons, dat wij aan onze behoudenis nooit twifelen moeten. Geliefden! wij moeten *God* nooit betwijfelen. Maar ik ben geneigd om te denken, dat niemand, die een heilige waakzaamheid over zichzelf oefent, en in een heilige ernst verkeert om ten hatste aangenomen bevonden te worden, te allen tijde zonder twijfelingen kan zijn, *ten opzichte van zijn eigen deel aan Christus*. Ik ben overtuigd, dat het in meerdere of mindere mate de ondervinding van ieder kind van God is: „Ben ik een kind van God, of ben ik het niet?” En ik geloof dat er tijden zijn, wanneer deze vraag de beste is, welke men zichzelf stellen kan.

Het gebeurt zelden, dat ik mijn deel aan Christus Jezus betwijfel; maar zeer dikwijls vraag ik mijzelf af: „Is dit vertrouwen wel gegrond?” En indien ik bang was om mijzelf te ondervragen; indien ik bevreesd was om tot de grondslag terug te keren en mijzelf grondig te onderzoeken; indien ik altijd voortging, blindelings vertrouwend, en indien ik mijzelf nooit onderzocht of ik in het geloof was, mij dunkt, dit zou een voorteken zijn van overgegeven te worden aan een sterke begoocheling om een leugen te geloven. Ik heb in uw tegenwoordigheid gearbeid om het voorrecht van een sterk geloof te prediken. Ik heb er bij u op aangedrongen om naar volle verzekerdheid des geloofs te streven. Maar laten deze lippen nooit een woord of zelfs een lettergreep spreken tegen deze heilige zorgvuldigheid, welke een breed onderscheid maakt tussen *vermetelheid* en *zekerheid*. Rekent er op, als dat voorrecht altijd gepredikt wordt zonder *voorschrift*, dat het zatheid en slaapzucht onder Gods volk teweeg brengt. Wat wij van tijd tot tijd nodig hebben is niet een belofte, maar een gepast, brandend woord van *zelfonderzoek!* Welks gloed ons niet bevallen mag, maar dat toch in onze ziel geestelijk goed zal teweeg brengen van een duurzamer soort dan liefelijke vertroosting ons aanbrenge kunnen.

Onderzoek uzelf dan aan de volgende punten, mijn vrienden! Ik vraag u niet of uw hart volmaakt is; dat is het niet. Ik vraag u niet of uw hart nooit afzwerft; want het is geneigd om te zwerven. Maar ik vraag u: „Rust uw hart in Christus? Is het een gelovig hart? Peinst uw hart over Goddelijke dingen? Vindt het daarin zijn beste troost? Is uw hart een nederig hart? Bent u gedrongen om alles aan de soevereine genade toe te schrijven? Is uw hart een heilig hart? Vindt u er uw vermaak in? Heeft uw hart vrijmoedigheid voor God? Brengt uw hart Gode lof toe? Is het een dankbaar hart, en is het een hart dat geheel op God gericht is, met de begeerte om nooit af te zwerven? Indien ja, dan hebt u de kenmerken van de uitverkiezing. Zoekt naar deze, én voegt hij al uw zoeken dit gebed: „Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijne gedachten; en zie, of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwig weg.”

Laat mij U smeken, dat u God bidt, dat Hij uw vertroosting aan stukken zal houwen, indien het valse vertroosting zijn. Ik heb mijn God op gebogen knieën zeer dikwijls bezworen, dat Hij mij het ergste van mijn toestand mocht doen weten. En indien ik misleid en bedrogen of bedriegende ben, bid ik Hem, dat Hij de blinddoek van mijn ogen afrukke en iedere balsem van mijn gewond hart wegneme, - uitgenomen de balsem van Gilead - en dat Hij mij nimmer rust gunne totdat ik oprecht op Christus Jezus gegrond en gevestigd ben; en nergens anders op. Gaat in deze zaak niet over één nacht ijs, mijn vrienden! Tast ook niet in het onzekere rond. En indien u er op gesteld bent om u met „misschien's met „maar's”, en met „indien's” u op te houden, doet dit dan met betrekking tot uw wereldse zaken, maar niet met betrekking tot uw ziel. Moge de Heilige Geest u helpen om dikwijls de keursteen te gebruiken, om te zien of uw belijdenis echt goud is of niet.

3. Het derde punt is een zeer gewichtig; het is een punt van openbaarmaking, of de wijze waarop de uitverkiezing van God openbaar gemaakt wordt aan onszelf en aan anderen.

Wij kunnen het hart van onze medemens niet zien. Daarom kan het hart voor ons nooit de wijze zijn om Gods uitverkorenen te ontdekken, uitgenomen voor zoover dat hart gezien wordt in de daden en de woorden. Nu was het eerste teken, waardoor deze verkiezing aan David zelf en aan enige weinige anderen, die er waarschijnlijk niet veel van verstonden, bekend gemaakt werd, *dit: dat hij gezalfd werd.*

Samuël nam een kruik olie, en goot die op David uit. Ik geloof niet dat Jesse de volle betekenis ervan begreep. Ik ben zeker, dat de zeven broers het niet begrepen; want indien zij het begrepen hadden, had één van hen gemakkelijk Saul ervan kunnen verwittigen. Meester Trapp zegt: "*Zeven kunnen dan slechts een geheim bewaren, wanneer zes van de zeven er niets van weten.*" Ik ben geneigd om te denken, dat zij, hoewel zij hem gezalfd zagen, er niet toe komen konden te geloven, dat zó'n verachte David, wezenlijk tot het koninkrijk gezalfd was. Zij zagen het teken, maar verstonden de daarachter verborgen genade waarschijnlijk niet. David verstond die echter. David wist, dat hij een koning zou worden, en ofschoon hij nooit een hand uitstreckte, of een vinger oplichtte om die troon voor zich te veroveren; ofschoon hij zijn vijand Saul, dikwijls spaarde, wanneer hij door hem te doden zich plotseling tot de troon zou verheven hebben, toch wist hij, dat hij eens over Israël heersen zou.

Geliefden, er is een tijd, wanneer God zijn volk zalft. Zij hebben geloofd; maar er kan enige tijd verlopen tussen het geloven en het gezalfd worden. Ik bedoel met *het gezalfd worden* dit, dat men bewust van zijn geloof wordt. Wanneer de Heere hun hart verlicht heeft om de Goddelijke dingen duidelijk te kennen en te verstaan, dan komt eensklaps de Geest van God met *een verzegelende kracht* over hen. Van die dag af verblijden zij zich te weten *dat zij de inwoning van de Geest hebben, en dat zij voor God afgezonderd zijn.* Ik bid, dat sommigen van u, die onlangs bekeerd werden, uw verzegeling van heden af krijgen mag. Indien u haar ontvangen zult, dan zult u andere mensen worden dan u was. Nu reeds door genade behouden, zult u dán beginnen te gevoelen die kracht en macht, en sterkte, welke de gelovige overwinnaar van de wereld maakt. Indien u gezalfd bent, voelt u het koninklijk bloed in uw aderen. Nu kent u uw koningschap nog niet. Maar indien de Geest van God in overvloedige mate op u zal neerdalen, dan zult u uw waardigheid kennen, en u zult als koningen handelen, regerende over ingewortelde zonden. Dan zult u zoeken, zo veel in u is, het koninklijk priesterschap, hetwelk de Meester op u gelegd heeft, uit te oefenen.

Deze inwendige verzegeling kan onder de heiligen bekend worden. Enige weinigen zullen in staat zijn om de verzegeling in u te zien. Verwacht niet, dat velen haar zullen bemerken, want alleen voor uzelf wordt zij de onfeilbare getuige, dat u van God uitverkoren bent.

(1) De openbaarmaking ging echter bij David op een andere wijze verder. Na de zalving blijkt het, dat **David een man werd, onderscheiden door de dappere daden.** Toen Saul's knecht David bij hem aanbeval, zei hij dat hij was „een dapper held en een krijgsman”, 1 Sam. 16 : 18. Uwe uitverkiezing zal hieraan ontdekt worden: u zult kunnen doen, hetgeen anderen niet vermogen. Een uitverkorene kan, wanneer de Geest Gods op hem is, antwoord geven op de vraag: „Wat doet u boven anderen?” Niet trots, maar toch met kalmte kan hij zeggen: „Er zijn vele dingen, welke anderen niet doen en niet kunnen doen, welke echter voor mij gemakkelijk zijn door Christus, Die mij kracht geeft.” U zult in staat zijn om de banden van de mode te verbreken,

mijn vrienden! Om te worstelen tegen de leeuw van wereldsgezindheid, om lijdzaamheid aan de dag te leggen onder verdrukking, om uw ergste vijand zonder grote moeilijkheid te vergeven, om God in geloofsdaden te dienen, om uw goede naam te wagen, tevreden om die vertreden te zien, als u Christus mag verhogen. Kortom, door de Heilige Geest zult u doen en durven, waar anderen lafaards zijn. U zult ten strijde snellen in verwachting van de overwinning, omdat God met u is. Of u zult gewillig zijn om te lijden, omdat de Heere u gesterkt heeft om alles om Zijns Naams wil te lijden. Uw uitverkiezing zal aan uw medemensen door uw daden van moed het best bekend worden.

(2) Het blijkt ook dat hij *zeer voorzichtig* was. Dezelfde getuige van daareven zegt dat hij „verstandig in zaken” was. 1 Sam. 16 : 18. Dat zult u zijn wanneer de Geest der wijsheid op u, als op een uitverkorene van God, rust. U zult niet in overhaasting leven, want u zult niets te winnen hebben. U zult ook niet in verschrikking leven; want u zult niets te verliezen hebben. U hebt God en daarom kunt u alles. U kunt uw God niet verliezen, en daar u niets in overhaasting doet, zult u de tijd hebben om de zaken te overwegen. „Wie gelooft, die zal niet haasten”, Jes. 28 : 16. Het leven zal bij u geen verwarde mengeling wezen. U zult niet van de ene dwaling in de andere vallen, omdat u uw zaken in het gebed voor God openleggen zult. U zult de Godsspraak raadplegen, en uw hart zal door de Heere geleid worden. Indien u nabij de Heere leeft, zult u, als zich een moeilijkheid voordoet, weten welke weg in te slaan. U zult een stem horen, die zegt: „Dit is de weg, wandel in dezelve”. Bij bezwaren, waarbij menselijke wijsheid ten enenmale zonder waarde is, zult u weten u in het stof neer te werpen en te wachten, totdat de sterke arm komt om u te bevrijden. U zult in de dingen Gods onderwezen zijn en vrijmoedigheid hebben, om ook anderen te onderwijzen, en dagelijks uw naasten van uw verkiezing doen blijken,

(3) Bemerkt wèl, dat een der wijzen, waarop uw verkiezing duidelijk worden zal voor al Gods volk, deze zal zijn: indien u een gezalfde koning bent, zoals David vóór u was, *dan zult u in strijd komen met Saul*. Het is niet mogelijk, dat Gods uitverkorenen altijd in vrede leven met de erfgenamen der hel. Hij, die vijandschap stelde tussen het zaad der vrouw en het zaad der slang, draagt zorg dat de oude vijandschap nooit sterven zal. De twee eerste mensen uit één moeder geboren, waren elkanders vijanden, om deze reden. Totdat Christus komen zal, blijft die vijandschap bestaan. Saul mag u voor een tijd beminnen, indien u het speeltuig goed kunt tokkelen en zijn zwartgalligheid verdrijven; maar wanneer Saul u uitvindt en ontdekt dat u een gezalfde koning bent, dan zal hij zijn spies naar u werpen. De wereld is zeer tevreden met enige leeraars en met enige christenen, omdat zij zeer veel op de wereld lijken; maar zodra de wereld ontdekt: „deze man is onderscheiden aan ons, hij is van een ander land”, dan kan zij niet anders dan de man haten, ja zij *moet* het doen. Verwacht u goede werken van de wereld? Ga dan uw gang en vlei haar, en buig, ja kruip voor haar, en wees haar slaaf, en eeuwige versmaadheid zal uw loon zijn. Maar bent u gewillig om *met Jezus buiten de legerplaats* Zijn lot te delen en herkend te worden voor iemand, *die niet van deze wereld is*, omdat Hij u uit de wereld verkoren heeft, verwacht dan harde bejegeningen te zullen ondergaan, verkeerd beoordeeld en verkeerd voorgesteld en veracht te zullen worden. Want uw loon zal dan pas zijn, *wanneer Hij komt*, en dat loon, dat genadeloon, zal duizendvoudig alles vergoeden wat u hier beneden verdraagt. Ik geloof, dat David nooit duidelijker openbaar werd Gods uitverkorene te zijn, dan toen hij *vogelvrij verklaard werd*. Hij vertoont zich nimmer als zulk een groot man, dan wanneer hij op de paden van de wilde geiten van

Engedi loopt. (1 Sam. 24 : 1) Nooit verschijnt hij zo groot als wanneer hij de woestijn doortrekt, terwijl Saul hem achterna jaagt; of wanneer hij te middernacht naast de slapende gestalte van zijn vijand staat en zegt: „Verderft hem niet; want wie heeft zijn hand aan de gezalfde des Heeren gelegd en is onschuldig gebleven? 1 Sam. 26 : 9. In dat tijdperk lezen wij niet van vele dwalingen en gebreken van David. De vogelvrije David wordt op het allerzekerst aan geheel Israël geopenbaard als de gekozene *van God*, omdat de gekozene *van de mens* hem niet dulden kan. De gelukkigste en beste dagen van het volk Gods zijn, naar ik geloof, die dagen, waarin zij het meest door de mensen geplaagd, en wanneer zij uit de synagoge gebannen worden. Ja, wanneer een iegelijk die hen doodde, menen zou Gode een dienst te doen. De helderste dagen van het Christendom waren de dagen van de martelaren. Rekent er op, u zult ondervinden, dat u in uw eigen leven vele dagen de hemel op aarde kunt genieten. Maar de plaats van vervolging en verwerping zal de plaats zijn, waar Jezus Christus Zich het meest aan u openbaart. Bent u besloten, om deze wereld niet gelijkvormig te worden? Bent u bereid om met Christus de hitte van de strijd te doorstaan, en gelijk de levende vis tegen de stroom op te zwemmen? Bent u gereed om evenals die heilige jongelingen in de dagen van Nebukadnézar te volharden, en om evenals de apostelen in de dagen van de Hogepriesters te zeggen: „Oordeelt of het recht is voor God ulieden meer te gehoorzemen dan God?” Hand. 4 : 19. Hebt u de vreze des mensen weggeworpen? Hebt u het kruis opgenomen om het te dragen als uw beste en grootste sieraad en schat? Indien ja, dan levert u het allerbeste bewijs, dat u uit de wereld uitverkoren bent, omdat u van de wereld niet zijt.

Herinnert u, *dat David eerst gekroond werd, nadat alle strijd voorbij was*. Geheel Israël en geheel Juda zond om David te halen, en zij maakten hem koning. Onder het bazuingeschal en de hulde en het vreugdegezing van het volk werd David, de uitverkorene, openlijk erkend. De kroon werd op zijn hoofd gesteld, de koninklijke mantel versierde zijn schouders. Hij tekende de akten en zijn woord was wet van Dan tot Berséba. De dag komt, wanneer hetzelfde waarheid zal zijn, bij de minsten en verachtsten van Gods verkoren volk. Terecht zei de apostel: „Het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen.” Wij kunnen het niet zien; alleen kan het geloof onderscheiden; maar het *zal* openbaar worden. Het komt, de verschijning nadert. Ons hoofd zal de kroon nog dragen, want wij zullen met Christus Jezus heersen. Mij dunkt, zelfs deze aarde, die ons versmaad heeft, zal ons eens als koningen erkennen, wanneer wij met Hem heersen zullen. Wij zullen het koninklijk purper nog dragen: *van de rivier tot de einden der aarde zullen de heiligen het koninkrijk bezitten!*

En als Jezus komt om de volkeren te oordelen, dan zullen wij de (gevallen) engelen oordelen, als „gezworenen” met Hem zittende, en ons „Amen” uitsprekende op al Zijn rechtspraken. Ja, zelfs in de hemel zullen de engelen onze dienaars zijn. Zijn zij nu niet gediensige geesten, die tot dienst uitgezonden worden om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?” Hebr. 1 : 14. Wij zullen op tronen zitten. O Christen, u kent de luister niet, die u nog omringen zal! U hebt een schemerend denkbeeld gehad van des Zaligmakers heerlijkheid en waardigheid; maar vergeet u dan dat dit alles het uwe is? Want „*wij* zullen Hem gelijk wezen, wanneer wij Hem zien zullen gelijk Hij is”, 1 Joh. 3 : 2. „Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn welke Gij Mij gegeven hebt.” Dezelfde plaats voor u als voor de Zaligmaker. U zult Zijn heerlijkheid zien en erin delen. Waarom zou u terneergeslagen en moedeloos zijn wegens de beproevingen op de weg? Komt, vat moed! Eén uur bij God zal opwegen tegen alles. Eén vriendelijke blik van Hem, en wat schijnt de vervolging daarbij vergeleken? Men heeft u spotnamen gegeven en kwade woorden naar het hoofd geworpen; maar wat

zullen zij u schaden, wanneer u Hem zult horen zeggen: „Komt, gij gezegenden mijns Vaders! beërf dat koninkrijk, hetwelk u bereid is van voor de grondlegging der wereld”. Matth. 25 : 34.

Stelt u voor: 's werelds donder is voorbijgegaan gelijk een zucht, en u zult zijn temidden der heerlijke akkoorden der juichtonen van de engelen. De beschimpingen der vijandschap zijn allen vergeten bij de liefdekussen welke de Verlosser aan al Zijn getrouwen geeft. Bemoedigd door de beloning, bid ik u, spoedt u voorwaarts! Grotere schatten dan al de rijkdommen van Egypte zult u hebben, die álles om Christus' wil kunt verloochenen. Wees getrouw tot de dood, en Hij zal u een levenskroon geven!

Geve God dat wij allen mogen bevonden worden geteld onder de verkiezing der genade, en dat niemand onzer weggeworpen worde! En Hem zal de lof zijn in alle eeuwigheid. AMEN.

Davids zalving als een type tot ontdekking wie de uitverkorenen zijn

1 Samuël 16 : 12: „*En de Heere zeide: „Sta op, zalf hem; want deze is het”*”.

1. De verwondering van allen, toen zij bevonden dat David, de minste in het huis van zijn vader, het voorwerp was van de keuze des Heeren tot koning over Israël.

2. Het teken der uitverkiezing; het geheime merkteken, dat de Heere te zijner tijd op de gekozenen stelt.

3. De wijze waarop de uitverkiezing van God openbaar gemaakt wordt aan onszelf en aan anderen.

1. De verwondering van allen:

- (1) verwondering bij Davids broers
- (2) verwondering bij Davids vader
- (3) verwondering bij Gods knecht, Samuël
- (4) verwondering bij David zelf

2. Kentekenen van verkiezing: een nieuw hart;

- (1) Gelovig hart
- (2) Peinzend hart
- (3) Nederig hart
- (4) Heilig hart
- (5) Dapper hart
- (6) Tevreden hart
- (7) Standvastig hart

3. Openbaarmaking van de verkiezing: de zalving

- (1) David werd dapper
- (2) David werd voorzichtig
- (3) David kwam in de strijd met Saul

Troostvol besluit: David werd gekroond ná de strijd